

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 18-03-47831 מדינת ישראל נ' נעימי

לפני כבוד השופטת דנה אמיר

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמת מיה נעימי

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד תמיר אלטיט

ב"כ הנאשמת: עו"ד אייל בסר-גליק

הנאשמת בעצמה

גזר דין

בהתאם להסכמת הצדדים ועל פי החלטה נוספת בתיק נאסרת לפרסום כתובתה של הנאשמת.

רקע ועובדות כתב האישום

1. הנאשמת הודתה והורשעה במסגרת הסדר טיעון (במ/1) בביצוע 4 עבירות לפי סעיף 243 סיפא לחוק העונשין התשל"ז – 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). על פי המפורט בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון בו הודתה, המתלוננת והנאשם מתגוררים בשכנות ובשתי הזדמנויות שונות נפגשו וקיימו יחסי מין בהסכמה. במהלך קיום יחסי המין ובהסכמת הצדדים, תיעד הנאשם את יחסי המין עם הנאשמת, את הנאשמת ואותו עצמו במערומיהם (להלן: "**הסרטונים**"). הנאשמת ביקשה לקבל את הסרטונים והמתלונן מסר לה כי מחק אותם. לאחר דין ודברים איימה הנאשמת על המתלונן בכך שאמרה כי היא "תעשה חושבים מה לעשות איתו".

2. בעקבות סירוב הנאשם להעביר לה את הסרטונים, פנתה הנאשמת למשטרה ביום 28.11.2016 שעה 09:12 והתלוננה על מקרי אונס אלימים מצד המתלונן (להלן: "**ההודעה הכוזבת הראשונה**"), ואף טענה בכזב כי צילם את האונס האלים באמצעות מצלמתו בניגוד להסכמתה. ביום 28.11.2016 שעה 15:37 מסרה הנאשמת הודעה כוזבת נוספת בה חזרה על הידיעה הכוזבת שמסרה בהודעה הראשונה (להלן: "**ההודעה הכוזבת השנייה**"). בעקבות ההודעות הכוזבות הוצא צו מעצר כנגד המתלונן, המתלונן נעצר, נחקר באזהרה ושוחרר לאחר מספר שעות בתנאים מגבילים. מיד עם מעצרו, למרות שאמר לנאשמת כי מחק את הסרטונים, המציא אותם למשטרה להוכחת גרסתו. בעת עימות שנערך בין הנאשמת למתלונן ביום 12.1.2017, חזרה הנאשמת על הידיעה הכוזבת לפיה נאנסה באלימות על ידי המתלונן (להלן: "**ההודעה הכוזבת השלישית**"). ביום 10.7.2017 כנחקרה הנאשמת באזהרה ואף עומת עם הסרטונים, שבה ומסרה ידיעה כוזבת אודות מקרי האונס שביצע בה המתלונן (להלן: "**ההודעה הכוזבת הרביעית**"). מיד לאחר מכן, ולאחר ששוחחה עם שוטר בתחנה, חזרה בה הנאשמת מהידיעה הכוזבת ומסרה כי לא התרחשו מקרי האונס כפי שתיארה בכזב.

3. הנאשמת הודתה כאמור במפורט בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון והצדדים עתרו במשותף כי ייגזר עליה עונש של מאסר על תנאי שאורכו יקבע על ידי (במ/1). בע"פ 2021/17 **מצגר נ' מדינת ישראל** (30.4.2017) (להלן: "**עניין מצגר**") חזר בית המשפט העליון וציין את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 18-03-47831 מדינת ישראל נ' נעימי

המדיניות התומכת באימוץ הסדרי טיעון והדגיש את יתרונותיהם, את האינטרס הציבורי שבבסיסם ואת תפקידם הראוי במערכת אכיפת החוק. הכלל הוא כי בית המשפט יטה לכבד הסדר טיעון ויתערב בו רק מטעמים המצדיקים זאת, לאחר בחינתו במבחן האיזון אשר נקבע בע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.12.2002) ואף בראי הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, אך בשים לב לכך שהשיקולים הנשקלים בעת עריכת הסדר טיעון אינם זהים במלואם לאלה הנשקלים במסגרת התיקון.

4. בעת בחינת הסדר הטיעון בין הצדדים נתתי דעתי לפגיעה במתלונן מביצוע העבירות על ידי הנאשמת, ובכלל זאת פגיעה פוטנציאלית חמורה ממשית בחירותו ובשמו הטוב, ואף פגיעה בפועל לאור החשד שקם כנגדו בשל תלונתה הכוזבת של הנאשמת, מעצרו למספר שעות, חקירתו ושחרורו בתנאים מגבילים. בנוסף, לפגיעה בערכים המוגנים שעניינם שמירה על אמון הציבור במתלוננים נפגעי עבירות מין ישרי דרך, שהגשת תלונות שווא ממין זה עלולה להביא למידה של חשדנות בבחינת תלונותיהם המוצדקות. כמו כן נתתי דעתי להכבדה על רשויות אכיפת החוק שידיהן עמוסות לעייפה שבהגשת תלונות כזב, המטילה עליהן נטל מיותר.

5. שקלתי גם את נסיבות ביצוע העבירות ועובדות כתב האישום. במקרה דנן, לא ניתן להתעלם מהפגיעה החמורה במתלונן ממעשיה של הנאשמת, כמפורט לעיל, מכך שמסרה ידיעות כוזבות בארבע הזדמנויות שונות ואף מסוג הידיעות הכוזבות שמסרה, אשר ייחסו למתלונן ביצוע אונס אלים ואכזרי. בנוסף מכך שהמשיכה ומסרה ידיעות כוזבות גם בעת העימות עם המתלונן וכשנחקרה באזהרה. אמנם, מהעובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן נראה כי הנאשמת התנהלה כאמור מתוך תחושת מצוקה שחשה בפן הסובייקטיבי ובכך יש כדי להביא למיתון הנסיבות במידת מה, יחד עם זאת, בראי כלל המפורט נראה כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים ממעשי הנאשמת איננה זניחה. שקלתי גם את הודיית הנאשמת וחיסכון הזמן השיפוטי על ידה, ובכלל זאת את העובדה שלאור הודייתה נחסך הצורך מהמתלונן להעיד. בנוסף – את העדרו של עבר פלילי לנאשמת, וחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות בשנת 2016. כמו כן, שקלתי את נסיבותיה האישיות של הנאשמת, המגדלת לבדה את שתי בנותיה הקטינות.

6. לאחר שקילת כלל המפורט לעיל, מצאתי לאמץ את העונש המוסכם על הצדדים במקרה זה שהוא ראוי בנסיבות, גם אם מקל במידת מה ביחס למעשי הנאשמת. ביטוי לחומרת העבירות יבוא לידי ביטוי במשך המאסר המותנה שייגזר. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשמת מאסר על תנאי למשך 7 חודשים לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור את העבירה בה הורשעה.

זכות ערעור כחוק תוך 45 יום.

ניתן היום, ט' אדר תש"פ, 05 מרץ 2020, במעמד הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 47831-03-18 מדינת ישראל נ' נעימי

דנה אמיר, שופטת